

sig til Millioner af Kroner, der i første Række ere komne Husmændene her i Landet til gode, men derefter ogsaa hele Samfundet. Disse Millioner af Kroner har man vundet, uden at Rentegarantien har kostet Staten en eneste Øre, og uden at man i den Anledning har lagt Tyngde eller Byrde paa nogen. Jeg har den Tro, at hvis man nu beslutter sig til at gennemføre dette Forslag, hvorved der gives en begrænset Statsgaranti for vore andre Kreditforeningsobligationer, vil det ogsaa vise sig, at der derigennem i Aarenes Løb vil indvindes store Værdier for vort Samfund, og at de ville indvindes, uden at det kommer til at koste Staten noget, og uden at man behøver at lægge Tyngde eller Byrde paa andre Medborgere. Jeg skal dermed tillade mig at anbefale Forslaget.

P. G. C. Jensen: Som den ærede Minister bemærkede, er dette Forslag ikke noget nyt, det er det hverken i Tanken eller i Udførelsen, idet det i det væsentlige kun er en Sammenarbejdelse af forskellige Forslag, der tidligere have foreligget med den samme Opgave, nemlig den at bidrage til, at 1ste Prioritetslaanene, i alt Fald de, der tages i Kreditforeningerne, kunne faas til en højere Kurs, hvilket er det samme som en lavere Rente end nu. Naar der i denne Sag i særlig Grad er taget Hensyn til Kreditforeningernes Bestyrelser, er det jo ret ejendommeligt. Kreditforeningerne have anbefalet dette Forslag, og det er blevet meget stærkt pointeret i alt Fald ved Sagens Behandling i Folketinget — jeg hørte det ikke omtale i Dag —, at det var af særlig Betydning, at Kreditforeningernes Bestyrelser havde indtaget denne Stilling til Forslaget. Ja, jeg gad nok vide, hvad Bestyrelserne skulde gøre andet end at anbefale et Forslag som dette, thi naar de uden at røre sig, uden at bringe noget som helst Offer, uden at have nogen som helst Ulejlighed faa Udsigt til, om det saa kun var en meget ringe Fordel, vilde de jo slet ikke være deres Stilling voksne, hvis de ikke sagde: Naturligvis anbefale vi det. Men til en saadan Anbefaling kan der ikke tages det ringeste Hensyn; thi at de, der ere Gavemodtagere, ere glade ved at modtage Gaven, turde være en selvfølgelig Ting. I denne Forbindelse vil jeg sige, at det er ganske morsomt at se, hvorledes hele dette Forhold har udviklet sig, nemlig Spørgsmaalet om Kreditforeningernes Selvstyre. Det er jo det, der har spillet den store Rolle under de

tidligere Forhandlinger. Man siger — og den ærede Minister sagde det ogsaa i Dag —, at det maatte man endelig ikke træde for nær, endelig ikke gøre noget for at indskrænke. Ja, det er jo et udmærket Slagord, dette med Selvstyret. Men hvis man kender noget til Forholdene, vil man vide, at det heller ikke er andet end et Slagord; thi Kreditforeningernes Medlemmer — og det er vel dem, der tænkes paa — have ikke det ringeste Selvstyre. Kreditforeningens Generalforsamlinger, hvor igennem Medlemmerne skulle udøve deres Myndighed som selvstyrende, kunne nemlig ikke udrette noget som helst, kunne ikke vedtage nogen som helst Beslutning, som faar Betydning for Foreningen, hvis Repræsentantskabet eller Direktionen eller Ministeriet sætter sig derimod. Den Sag er jo notorisk, og ingen kender den bedre end jeg, som har set, hvorledes selv en saa selvfølgelig klog Foranstaltning fra Kreditforeningsmedlemmernes Side som at konvertere deres Obligationer, naar Tidspunktet er til det, en Tid blev forhindret af Direktion og Repræsentantskab med Understøttelse af Ministeriet. Forholdet var det, at der i Virkeligheden var en fuldstændig Kamp mellem Medlemmerne, som vilde føre Sagen igennem, og et ganske uforstaaende Repræsentantskab og en ganske uforstaaende Direktion. Det kan man nu i og for sig ikke undre sig over, thi Repræsentanterne vælges jo ikke ud fra den Forudsætning, at de skulde have nogen som helst finansiell Indsigt, men de vælges med det for Øje at forstaa sig paa at vurdere Ejendomme, og det er jo ogsaa en overordentlig vigtig Gerning. Og Direktionerne vælges heller ikke under Hensyn til, om de have finansiell Indsigt. Jeg ved aldrig af at have set, at et Direktørvalg i en Kreditforening har haft det som Forudsætning, at man særlig skulde finde en finanskyndig Mand. Jeg lægger altsaa ikke den allermindste Vægt paa, hvad man har sagt om Selvstyret, eller paa, hvad Kreditforeningerne ønske eller ikke ønske. Spørgsmaalet er efter min Mening ganske simpelt det: kan en Foranstaltning som denne gøre Nytte? Saa bør den føres igennem, og det bør den, selv om Kreditforeningerne i nogen Grad maatte føle deres indbildte Selvstyre indskrænket derved.

Nu tror jeg ganske vist, at Gavn kunne en Lov som denne og de Foranstaltninger, her er Spørgsmaal om, nok gøre, men jeg vil dog advare imod, at man venter sig alt for meget deraf. Jeg synes, at den højtærede Minister i Dag ikke var just saa